

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשֶׁת וָאֶרָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק כ"ז

קונטרס 237

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּבְלָהוּ גְבוּרָאן, שְׂרִיאָן לְנַחֲתָא מַחוּטְמוּי. וּמַהֲאִי
תְלִיין, אֶלֶף (אֶלְפִין) וְאַרְבַּע מֵאָה רַבּוּא, לְכָל
חַד מְנִיָּהּ. וּבַהֲאִי תִנָּנָא דְאַפִּיק מַחוּטְמוּי, תְלִיין אֶלֶף
(אֶלְפִין רַבּוּא) וְאַרְבַּע מֵאָה (וְחֻמֶּשׁ) דְסֶטֶר גְבוּרָה דָא. וּבְלָהוּ
גְבוּרָאן תְלִיין מַהֲאִי חוּטְמָא, דְכְּתִיב, (תַּחֲלִים קַמְדָּה) דִּר
לְדוֹר יִשְׁבַּח מַעֲשֵׂיךָ וְגו'. וְכַד שְׂאֲרֵי גְבוּרָה דָא, בְּלָהוּ
גְבוּרָאן מִתְלַהֲטֵן וְשִׁטָּאן, (נ"א וְנַחֲתִין) עַד דְנַחֲתָן לְלַהֲט
הַחֲרֵב הַמִּתְהַפֵּכֶת.

כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית יט) כִּי מִשְׁחִיתִים אָנֹכְנוּ אֶת הַמָּקוֹם
הַזֶּה. וּכְתִיב (בְּרֵאשִׁית יג) לִפְנֵי שִׁחַת יְיָ אֶת סְדוֹם
וְאֶת עֲמֹרָה. וּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית יט) וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוֹם

ספר נפלאות הזוהר
האמתלאות והנמוקים האלה הם בעטיו של יצור הרע, שגם בני תורה וגם יראים
נתפשים במלכדותו.

ולא זו בלבד, אלא שמשתפים בזה את שם שמים, ומעטפים את מאוניהם הגשמיים
בכריכה של הדור מצוה, אומרים שהם שצריכים לכלים נאים לכבוד שבת, לדירה
נאה, לשם התבודדות בבית ללמוד תורה. עצירות כדי להיות יושב אהל וכו', ברם
כל הנ"ל הוא מתחבולות היצר להוליכם שולל, כי בגלל אלה החשובים הנ"ל מונעים
עצמם מלשא אשה, ואינם מסתדרים כרצון ה', וממילא גורמים למכשלה של אסור
רבית, והכתוב מזכיר חיו לא יחיה (יחזקאל י"ח). הרי נכשלים הם באסור דאורייתא.
ולא חלים ומרגישים שבשעת פלפולם בפלפולי דאורייתא נעלמים מהם גופי תורה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ועל עמורה. אלא הכי תאנא, לא דיין לרשעים וכו',
אלא דמהפכי מידת רחמים למידת הדין.

והיאך מהפכי, והא כתיב (מלאכי ג) אני יי לא שניתי.
אלא בכל זמנא דעתיק דעתיקי, רישא חוורא,
(אתגלייא) רעוא דרעוין, אתגליין, רחמין רברבין
אשתכחו בכלא. ובשעתא דלא אתגלייא, כל זיינין
(ס"א דינין) דזעיר אפין זמינין, וכביכול רחמי, עביד דינא,
ההוא עתיקא דכלא.

דתניא, בד אתגלייא עתיקא דעתיקין, רעוא דרעוין,
בלהו בוציני דאתקרון בשמא דא, נהירין.
ורחמי אשתכחו בכלא. ובשעתא דלא אתגלי טמירא

ספר נפלאות הזוהר

ובדבריו היה בוכה בדמעות רבות! וכן גם בשעת קבלת שבת היה אומר המזמורים
לכו נרננה וכו' בדמעות רבות. (ספר המאורות הגדולים להגה"צ רבי חיים אפרים זייטשיק)

נה) החפץ חיים מעורר לכלם: שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה
וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלון זכר צדיק לברכה משם רבו החפץ חיים
זכר צדיק לברכה, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, והיה החפץ
חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים. (ר'
יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

בִּיהַ יִי' (דף כ"ב ע"ב) צוֹר עוֹלָמִים: צִיר עֲלָמִין.
דִּהָא בְּתָרִין אֲתוּוֹן, אֲתַבְּרוּן עֲלָמִין, עֲלָמָא דִּין,
וְעֲלָמָא דְאַתִּי. עֲלָמָא דָּא, בְּדִינָא אֲתַבְּרִי, וְעַל
דִּינָא קִיִּימָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית א')
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים. מָאִי טַעְמָא, בְּגִין
דִּיתַנְהִיגוֹן בְּנֵי נֶשָׁא בְּדִינָא, וְלֹא יִפְקוֹן מֵאוּרְחָא
לְבָר.

הָא חֲזִי כְּתִיב וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה, גִּזְרֵת
דִּינָא דְקִיִּימָא עָלֶיהָ, מַה כְּתִיב לְעִילָא,
(שמות ה') וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל ה', וַיֹּאמֶר אֲדֹנָיִי,
בְּאֶלֶף דָּלָת נִוּוֹן יוֹד. חֲמִי תוֹקֶפָא דְמֹשֶׁה,
בְּשִׁירוּתָא דְנִבְיאוּתִיהָ, לֹא נָח רוּחִיהָ בְּהַאי
אַתָּר, אָמַר, אֲדֹנָי לְמָה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה וְגו',
וּמֵאֲז בְּאַתִּי אֶל פְּרַעְיָה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הִרַע לְעַם
הַזֶּה וְהֵצֵל לֹא הֵצֵלְתָּ אֶת עַמְּךָ. מָאֵן הוּא
דִּיִּימָא כְּדִין, אֶלֹא מֹשֶׁה, דִּידַע, דִּהָא דִּרְגָא
אַחְרָא עֲלָאָה זְמִין לִיהָ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשִׁירוּתָא דְאַתִּיחִיב לִיהָ
בֵּיתָא, פְּקִיד לָהּ, כְּבֵר נֶשׁ דְּפִקִּיד
לְבֵיתִיהָ, וְאָמַר כָּל מָאן דְּבַעֲי בְּלֹא דְחִילוֹ. אוּף
הָכִי מֹשֶׁה, לְבֵיתִיהָ קָאָמַר, וְלֹא דְחִיל.

דְּכָר אַחֵר וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים, גִּזְרֵת דִּינָא, (בגין כד)
וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יִי', דִּרְגָא אַחְרָא
דִּרְחֲמִי. וְהִכָּא אֲתַקְשֹׁר כּוֹלָא בְּחָדָא, דִּינָא
וְרִחֲמִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יִי'.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן (נ"א רבי יוסי) אִי כְּתִיב וַיִּדְבֹּר
אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה אֲנִי ה', הוֹינָא אָמַר הָכִי.
אֶלֹא לֹא כְּתִיב, אֶלֹא וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה
בְּקִדְמִיתָא, וּלְבָתֵּר וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי ה',
דְּמִשְׁמַע דִּרְגָא בְּתֵר דִּרְגָא.

וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֹשֶׁה, אֲלִמְלָא דְהוּא מְאִרִּיהָ
דְּבֵיתָא, אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲתַעֲנֵשׁ עַל מַה
דְּאָמַר, אָבֵל בְּגִינֵי הָאִי, לֹא אֲתַעֲנֵשׁ. לְבָר נֶשׁ

מְתַקִּים בְּשִׁמּוֹ הַקְדוּשׁ. זְהוּ
שְׁכַתוֹב כִּי בִּיהַ ה' צוֹר
עוֹלָמִים, צִיר הָעוֹלָמִים. שְׁהָרִי
בְּשִׁתִּי אוֹתִיּוֹת נִבְרָאוּ
הָעוֹלָמוֹת, הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם
הַבָּא. הָעוֹלָם הַזֶּה נִבְרָא בְּדִין,
וְעַל דִּין עוֹמֵד, זְהוּ שְׁכַתוֹב
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים. מַה
הִטַּעַם? כְּדִי שְׁיִנְהִיגוּ בְּנֵי אָדָם
בְּדִין, וְלֹא יֵצְאוּ מִהַדְרָךְ
הַחוּצָה.

בֹּא רָאָה, כְּתוּב וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים
אֶל מֹשֶׁה, גִּזְרֵת הַדִּין שְׁעוֹמֶדֶת
עָלָיו. מַה כְּתוּב לְמַעְלָה? (שמות
ה') וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל ה' וַיֹּאמֶר
אֲדֹנָיִי, בְּאֶלֶף דָּלָת נִוּוֹן יוֹד.
רָאָה תְּקַפּוּ שֶׁל מֹשֶׁה בְּרֵאשִׁית
נִבְרָאוֹתוֹ, לֹא נָחָה רוּחוֹ בְּמִקּוֹם
הַזֶּה, אָמַר, אֲדֹנָי לְמָה הִרְעַתָּה
לְעַם הַזֶּה וְגו', וּמֵאֲז בְּאַתִּי אֶל
פְּרַעְיָה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הִרַע לְעַם
הַזֶּה וְהֵצֵל לֹא הֵצֵלְתָּ אֶת עַמְּךָ.
מִי הוּא שְׂאִימַר כֵּן? אֶלֹא מֹשֶׁה,
שְׂיַדַע שְׁדַרְגָּה אַחֲרַת עֲלִיּוֹנָה
מַעֲמָדָת לֹו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּרֵאשִׁית שְׁנַתָּן
לוֹ הַבִּית, צִנָּה אוֹתָהּ כְּאִישׁ
שֶׁמִּצְנָה אֶת בֵּיתוֹ וְאָמַר כָּל מַה
שְׂרוּצָה לֵאלֹא פִסְדוּ. אִף כֵּן מֹשֶׁה
לְבֵיתוֹ אָמַר וְלֹא פִסְדוּ.

דְּכָר אַחֵר וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים - גִּזְרֵת
הַדִּין. (ומשום כך) וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי
ה' - דִּרְגָּה אַחֲרַת שֶׁל רַחֲמִים.
וְכֵאֵן נִקְשֹׁר הַכֹּל בְּאֶחָד, דִּין
וְרַחֲמִים. זְהוּ שְׁכַתוֹב וַיֹּאמֶר
אֵלָיו אֲנִי ה'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
(רבי יוסי), אִם כְּתוּב וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים
אֶל מֹשֶׁה אֲנִי ה', הֵייתִי אוֹמֵר
כֵּן. אֶלֹא לֹא כְּתוּב, אֶלֹא וַיִּדְבֹּר
אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה בְּהַתְחִלָּה,
וְאַחֲרַי כֵּן וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי ה',
שְׁמִשְׁמַע דִּרְגָּה אַחֲרַת דִּרְגָּה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֹשֶׁה אֲלִמְלָא
שְׁהִיָּה בַּעַל הַבֵּית, אִישׁ

האלהים, היה נענש על מה שאמר, אבל משום זה לא נענש. לאדם שנפלה לו קטטה באשתו, ואמר לה דברים. היא התחילה להתרעם. שהתחילה דבר, היה שם המלך, נטל המלך את הדבור, והיא שתקה ופסקה לדבר. אמר לו המלך: וכי לא ידעת שאני המלך ולפני דברת דברים אלו? כביכול אף כף משה, וישב משה אל ה' ויאמר אדני למה הרעתה וגו'. מיד - וידבר אלהים אל משה, התחיל להתרעם. מיד נטל המלך הדבור ויאמר אליו אני ה', ולא ידעת שאני הוא המלך ולפני דברת דברים אלה?!

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. למה שונה השם כאן מאלה שלמעלה? אלא, למלך שהיה לו בת שלא נשאה, והיה לו אהוב. כשרצה המלך לדבר עם אותו אהוב, שולח את בתו לדבר עמו, והיה המלך על יד בתו מדבר עמו. בא זמן בתו להנשא. אותו יום שנשאה אמר המלך: קראו את הבת מלכה גבירה. ואמר לה: עד כאן דברתי על ידך עם מי שדברתי, מכאן והלאה אני אומר לבעלך, והוא יאמר למי שצריך. לימים אמר לה בעלה דברים לפני המלך, ועד שהיא התחילה לדבר, נטל המלך את הדבר ואמר לו: וכי אני המלך?! שער היום הזה לא דבר איש עמי אלא על ידי בתי, ועד שלא נשאהו ואני נתתי לך את בתי ודברתי עמך בגלוי מה שלא עשיתי לאחר.

כך, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, כשהיא

דנפל ליה קטטה בדביתהו, ואמר לה מלין, שראת היא לאתרעמא, פיון דשארית מלה, הוה תמן מלפא, נטל מלפא מלה, והיא שתקת ופסקת למללא. אמר ליה מלפא, וכי לא ידעת דאנא הוא מלפא, ומקמאי מלילת מלין אלין, כביכול אוף הכי משה, וישב משה אל יי' ויאמר אדני למה הרעתה וגו'. מיד, וידבר אלהים אל משה, שארי לאתרעמא, מיד נטל מלפא מלה ויאמר אליו אני יי' ולא ידעת דאנא הוא מלפא, ומקמאי מלילת מלין אלין.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. אמאי שני שמא הכא מאלין דלעילא. אלא למלפא, דהוה ליה בריתא, דלא אתנסיבת, והוה ליה רחימא. כד בעי מלפא למללא בההוא רחימא, משדר לברתיה למללא עמיה, והוה מלפא על ידא דברתיה, ממליל עמיה. אתא זמנא דברתיה לאתנסיבא, ההוא יומא דאתנסיבת, אמר מלפא, קרוין לה לברתא, קרוספונאי מטרוניתא. ואמר לה, עד הכא, מלילנא על ידך, למאן דמלילנא מכאן ולהלאה אנא אימא לבעליך, והוא יימא למאן דאצטריך. ליומין, אמר לה בעלה מלין קמי מלפא, עד דהיא שראת למללא, נטל מלפא מלה, אמר ליה, ולא אנא מלפא, דעד יומא דא לא מליל אינש עמי, אלא על ידא דברתי, (עד לא אתנסיבת) ואנא יהיבנא לך ברתי, ומלילנא עמך באתגללא, מה דלא עבידנא לאחרא.

כך, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, כד איהי בביתי ולא אתנסיבת, ולא מלילו עמי אנפין באנפין, כמה דעבידנא בביתי טרם שנשאה, ולא דברו עמי פנים בפנים כמו שעשיתי לך, ואתא בראשית דכרך

דברת לבתי לפני דברים אלו?
אלא משום כך וארא אל
אברהם אל יצחק ואל יעקב
באל שדי ושמי ה' לא נודעתי
להם, לדבר עמם בדרגה זו
שדברתי בה עמך.

רבי יוסי (רבי יוסא) פתח, (תהלים כד)
לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה
תבל וישיבי בה. הארץ - זו
הארץ הקדושה של ישראל
שהיא עומדת להשקות ממנו
ולהתברך ממנו בראשונה,
ואחר כך ממנה נשקה כל
העולם, תבל וישיבי בה - אלו
שאר הארצות ששורות ממנה.
מנין לנו? שכתוב (תהלים ט) והוא
ישפט תבל בצדק.

כי הוא על ימים יסדה - אלו
שבעה עמודים שהארץ נסמכת
עליהם, והם שבעה ימים, וים
בגרת שולט עליהם. אמר רבי
יהודה, אל תאמר ששולטת
עליהם, אלא שמתמלאת מהם.
ועל נהרות יכולנה, מי אלו
הנהרות? אלא כמו שנאמר
(תהלים צג) נשאו נהרות קולם
ישאו נהרות דכים, אותם נהרות
כמו שנאמר (בראשית ד) ונהר יצא
מעדן להשקות את הגן, ומשום
כך ועל נהרות יכולנה.

בא ואה, ארץ זו נקראת ארץ
ישראל. יעקב שהוא ישראל
למה לא שולט על זה כמו
משה, שהרי כתוב וארא אל
אברהם אל יצחק ואל יעקב
באל שדי ולא יותר?

א"ל יעקב, הרי בארנו, נטל
הבית שלמטה, ונעזב ממנו
הבית שלמעלה, ועם הבית
שלמטה התקין את הבית
שלמעלה בשנים עשר שבטים
ובשבעים ענפים, והרי פרשוה.
משה נטל את הבית שלמעלה,
ועזב את הבית שלמטה, ולכן

לך. ואת, בשירותא דמלולך, מלילת לברתי
קמאי מלין אלין, אלא בגיני פך, וארא אל
אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי
י' לא נודעתי להם, למללא עמהון בדרגא
דא דעמך מלילנא.

רבי יוסי (נ"א רבי יוסא) פתח, (תהלים כ"ד) לדוד מזמור
ל'י' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה.
הארץ: דא ארעא קדישא דישראל, דאיהי
קיימא לאתשקייא מניה, ולאיתברכא מניה
בקדמיתא, ולבתר מנה אתשקייא עלמא כלא.
תבל ויושבי בה: דא שאר ארעאן, דשתאן
מניה, מנא לן. דכתיב, (תהלים ט') והוא ישפוט
תבל בצדק.

כי הוא על ימים יסדה, אלין (דף כ"ג ע"א) שבעה
עמודים, דארעא סמיכא עלייהו. ואינון
שבעה ימים. וים בגרת שלטא עלייהו. אמר
רבי יהודה, לא תימא דשלטא עלייהו, אלא
דאתמלייא מנייהו. ועל נהרות יכולנה, מאן
אינון נהרות. אלא, כמה דאת אמר, (תהלים צ"ג)
נשאו נהרות קולם ישאו נהרות דכים, אינון
נהרות, כמה דאת אמר, (בראשית ב') ונהר יוצא
מעדן להשקות את הגן, ובגין פך, ועל נהרות
יכולנה.

הא חזי, האי ארץ, אקרי ארץ ישראל. יעקב
דאיהו ישראל, אמאי לא שליט על דא
כמשה, דהא כתיב וארא אל אברהם אל יצחק
ואל יעקב באל שדי ולא יתיר.

א"ל, יעקב הא אוקימנא, נטל ביתא דלתתא,
ואשתביק מניה ביתא דלעילא. ועם
ביתא דלתתא, אתקין ביתא דלעילא, בתריסר
שבטין, בשבעין ענפין, והא אוקמוה. משה,
נטל ביתא דלעילא, ושביק ביתא דלתתא. ועל
דא, כתיב ביעקב באל שדי. באל שדי מליל

כתוב ביצקב באל שדי. באל שדי דבר עם הקדוש ברוך הוא ולא יותר. ושמי ה' לא נודעתי להם, לדבר עםם בדרגה זו שהיא עליונה.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב. אמר רבי חייא, בחיר האבות היה יעקב, שהוא שלמות הכל. בכלם כתוב אל אברהם, אל יצחק, ובו התוספה אות אחת, שכתוב ואל יעקב. התוספה בו ו', להראות שהוא שלם יותר מכלם, ועם כל זה לא זכה להשתמש בו כמשה.

וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען, משום שנמולו. שכל מי שנמול, יורש את הארץ, שהרי לא יורש ארץ אלא צדיק, וכל מי שנמול נקרא צדיק, שכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. כל מי שנמול ושומו אות הנבית הזאת, נקרא צדיק. בא ראה מוסף, שכל ימיו לא נקרא צדיק עד ששמר אותה ברית, אות ברית הקדש. בין ששמר אותו, נקרא צדיק, יוסף הצדיק. רבי שמעון היה יושב יום אחר, ורבי אלעזר בנו (עמו), ורבי אבא עמו. אמר רבי אלעזר, פסוק זה שכתוב וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', מהו וארא? ואדבר היה צריך (לכתב)! אמר לו, אלעזר בני, זהו סוד עליון.

בא ראה, יש גוונים שגוראים ויש גוונים שלא נראים. ואלו ואלו הם סוד עליון של האמונה, ובני אדם לא יודעים אותו ולא מסתכלים בו. ואלה שגוראים לא זכה בהם אדם, עד שבאו האבות ועמדו עליהם, ועל זה כתוב וארא, שראו אותם גוונים שהתגלו.

עמיה קדשא בריך הוא, ולא יתיר. ושמי יי' לא נודעתי להם, למלא עמהון בדרגא דא דאיהו עלאה.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב. אמר רבי חייא, תשבחון דאבהן יעקב הוה, דהוא שלימו דכלא. בכלהו כתיב, אל אברהם, אל יצחק, וביה אתוסף את חד, דכתיב, ואל יעקב. אתוסף ביה ו', לאחזאה דאיהו שלימא יתיר מפלהו. ועם כל דא, לא זכה לאשתמשא ביה כמשה.

וגם הקימותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען, (שמות ו') בגין דאתגזרו. דכל מאן דאתגזר, ירית ארעא, דהא לא ירית ארעא, אלא צדיק, וכל מאן דאתגזר, אקרי צדיק. דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, כל מאן דאתגזר, ונטיר האי את קיימא, אקרי צדיק, תא חזי מן יוסף, דכל יומיו לא אקרי צדיק, עד דנטיר ההוא ברית, את קיימא קדישא. פיון דנטיר ליה, אקרי צדיק, יוסף הצדיק.

רבי שמעון הוה יתיב יומא, חד, ורבי אלעזר בריה, (עמיה) ורבי אבא עמיה. אמר רבי אלעזר, האי קרא דכתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו'. מהו וארא, ואדבר מיבעי ליה. אמר ליה, אלעזר ברי, רזא עלאה איהו.

תא חזי, אית גוונין דמתחזיין, ואית גוונין דלא מתחזיין. ואלין ואלין, אינון רזא עלאה דמהימנותא, ובני נשא לא ידעין ליה, ולא מסתכלין ביה ואלין דמתחזיין, לא זכה בהו בר נש, עד דאתו אבהן, וקיימו עלייהו. ועל דא כתיב וארא, דחמו, אינון גוונין דאתגלזין.

ומה הגונים שהתגלו? אותם של אל שדי, שהם גנים של מראה עליון (מראה של גנים עליונים), ואלו נראים. והגונים שלמעלה נסתרים שלא נראים, לא עמד איש עליהם פֶּרַט לְמִשָּׁה. ועל זה כתוב ושמי ה' לא נודעתי להם, לא התגליתי להם בגונים עליונים. ואם תאמר שהאבות לא הפירו אותם - אלא הם הפירו אותם מתוך אלו שהתגלו.

כתוב (דניאל יב) והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כפוככים לעולם ועד. והמשפלים יזהרו, מי הם המשפלים? אלא זהו אותו חכם שיסתפל על דברים מעצמו שלא יכולים בני אדם לדבר בפה, ולאלה קוראים משפלים. יזהרו כזהר הרקיע, מי (וזהו) הוא הרקיע? זהו הרקיע של משה, שעומדת באמצע, וזהוהו שלו הוא נסתר ולא התגלה מהגון שלו, עומד על אותו רקיע שלא מאיר שנראים בו הגונים, ואותם גונים, אף על פי שנראים בו, לא זוהרים כמו זהר, משום שהם גונים סתומים.

בא ראה, ארבעה אורות הם, שלשה מהם נסתרים, ואחד שהתגלה. אור שמאיר. אור שזוהר. וזהו והוא מאיר כזהר השמים בטהר. אור של ארצמן, שנוטל כל האורות. אור שלא מאיר מסתפל לאלה ונוטל אותם, ונראים אותם המאורות בו כעששית נגד השמש.

ואלה השלשה שאמרנו נסתרים ועומדים על זה שהתגלה, וסוד זה העין. בא ראה, בעין יש שלשה גונים שהתגלו רשומים ואלה הם כמו שאותם הנסתרים

ומאן גוונים דאתגליין. אינון דאל שדי, דאינון גוונים דחיזו עלאה (ב"א חיוו גוונים עלאין) ואלין אתחזין. וגוונים דלעילא, סתימין דלא אתחזין, לא קאים איניש עליהו, בר ממשא. ועל דא כתיב, ושמי יי' לא נודעתי להם, לא אתגליתי לון בגוונים עלאין. ואי תימא, דאבהן לא הוו ידעי בהו. אלא הוו ידעי, מגו אינון דאתגליין.

כתוב (דניאל י"ב) והמשפלים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כפוככים לעולם ועד. והמשפלים יזהירו, מאן אינון משפלים. אלא דא הוא, ההוא חכם דיסתפל מגרמיה מלין, דלא יכולין בני נשא למללא בפומא, ואלין אקרון משפלים. יזהירו כזהר הרקיע, מאן (וזהו) הוא הרקיע. דא הוא רקיע דמשה, דקיימא באמצעיתא, והאי זהר דיליה, איהו סתים, ולא אתגלייא מגוון דיליה קיימא על ההיא רקיעא דלא נהיר, דאתחזין ביה גוונים, ואינון גוונים אף על גב דאתחזין ביה, לא זוהרי כזהרא בגין דאינון גוונים סתימין.

הא חזי, ארבע נהורין אינון. תלת מנייהו סתימין, וחד דאתגלייא: נהורא דנהיר. נהורא דזהרא. (ואינון) ואיהו נהיר כזהירו דשמיא בדכיו. נהורא דארגוונא, דנטיל כל נהורין. נהורא דלא נהיר אסתפל לגבי אלין, ונטיל לון. ואתחזין אינון נהורין ביה, כעששיתא, לקבל שמשא.

ואלין תלת דקאמרן, סתימין וקיימין על האי (דף כ"ג ע"ב) דאתגלייא. ורזא דא עינא. תא חזי, בעינא אית תלת גוונים, דאתגליין ושימין ביה, וכלהו לא מזדהרי, בגין דקיימי בו, וכלם לא זוהרים, משום שעומדים באור שלא מאיר.

שעומדים עליהם, ואלה הם
שנראו לאבות לדעת אותם
נסתרים שזוהרים מתוך אלה
שלא זוהרים, ואותם שזוהרים
והם סתומים, התגלו למשה
באותו רקיע שלו, ואלה עומדים
על אותם גונים שנראים בו בעין.
וסוד זה סתם עיניך ומסוכב
גלגלך, ויתגלו אותם גונים
שמאירים, שזוהרים, ולא נתנה
רשות לראות אלא בעינים
סתומות, משום שאותם נסתרים
עליונים עומדים על אותם גונים
שנראים, שלא זוהרים.

ועל זה קראנו, משה וזה
באספקלריה המאירה שעומדת
על אותה שלא מאירה. שאר בני
העולם באותה אספקלריה שלא
מאירה. האבות היו רואים מתוך
הגונים הללו שהתגלו, אותם
סתומים, שעומדים עליהם שלא
מאירים, ולכן כתוב וארא אל
אברהם אל יצחק ואל יעקב באל
שדי, באותם גונים שנראים.

ושמי ה' לא נודעתי להם - אלו
גונים עליונים נסתרים שזוהרים
שזכה בהם משה להסתכל בהם.
וסוד זה, שהעין סתום וגלוי.
סתום - רואה אספקלריה
המאירה. נגלה - רואה
אספקלריה שלא מאירה. ועל זה
וארא, באספקלריה שלא מאירה,
שהיא בהתגלות, בה כתוב ואיה.
ואולם באספקלריה שמאירה
שהיא בסתר, כתוב בה ידיעה,
שכתוב לא נודעתי. באו רבי
אלעזר ורבי אבא ונשקו ידיו.
בכה רבי אבא ואמר, אוי
בשתסלק מן העולם וישאר
העולם תוֹם ממך, מי יכול להאיר
דברי תורה?

פתח רבי אבא ואמר, (שמואל-א כה)
ואמרתם כה לחי ואתה שלום
וביתך שלום וכל אשר לך שלום.

בנהורא דלא נהיר. ואלין אינון כגוונא דאינון
סתימין דקיימי עליהו ואלין אינון דאתחזיין
לאבהן, למנדע אינון סתימין דמזדהרין, מגו
אלין דלא מזדהרי. ואינון דמזדהרי ואינון
סתימין, אתגלליין למשה, בההוא רקיעא
דיליה. ואלין קיימי, על אינון גוונין
דאתחזיין ביה בעינא.

ורוא דא סתים עינך, ואסחר גלגלך, ויתגלליין
אינון גוונין דנהרין, דמזדהרי, ולא
אתייהיב רשו למיחמי, אלא בעיינין סתימין,
בגין דאינון סתימין עלאין, קיימי על אינון
גוונין דאתחזיין, דלא מזדהרי.

ועל דא קרינו, משה וזה באספקלריה דנהרא
דקיימא על ההוא דלא נהרא. שאר בני
עלמא, בההוא אספקלריה דלא נהרא. ואבהן
הוּ חמאן מגו אלין גוונין דאתגלליין, אינון
סתימין, דקיימי עליהו דאינון דלא נהרין,
ועל דא כתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל
יעקב באל שדי, באינון גוונין דאתחזיין.

ושמי יי' לא נודעתי להם, אלין גוונין עלאין
סתימין דזהרין, דזכה בהו משה
לאסתכלא בהון. ורוא דא, דעינא סתים
וגליא. סתים, חמי אספקלריה דנהרא,
אתגלליא, חמי אספקלריה דלא נהרא. ועל
דא, וארא, באספקלריה דלא נהרא, דאיהו
באתגלליא, ביה כתיב ואיה. באספקלריה
דנהרא דאיהו בסתימו, כתיב ביה ידיעה,
דכתיב לא נודעתי. אתו רבי אלעזר ורבי אבא
ונשקו ידוי. בכה רבי אבא, ואמר, ווי כד
תסתלק מעלמא, וישתאר עלמא תוֹם מינך,
מאן יכיל לאנהרא מלין דאורייתא.

פתח רבי אבא ואמר, (שמואל א, כ"ה) ואמרתם כה
לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה בימינו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביסם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביסם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהוּ אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשְׁתְּ חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהָ אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די בארתא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

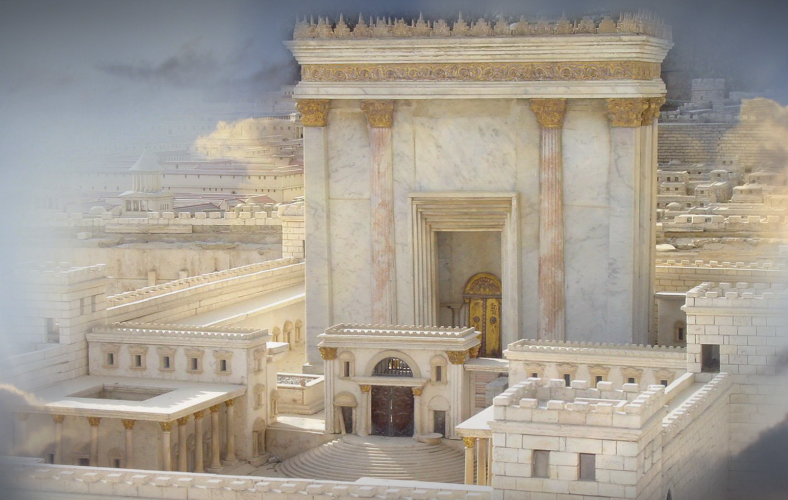
תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

ויקהל
-שנה א' 22-



על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי
"אלמלי מושמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).